

En kunstner på rejse

Digte og skitser fra Sisimiut

Af Kristian Olsen, aaju

I Sisimiut

Det arktiske lys
kan ikke glemmes.
Især
midt om natten.

Hundene hyler
og skænker ikke
lyset en tanke.
Sådan er det
mange gange.

Naturens gæstfrihed

Sammen med vildtvoksende planter
falder jeg i trance.
Som så ofte før
går ordene i stå,
hver gang jeg tager et skridt.

Det er fordi, jeg er besjælet
af de vildtvoksende planter
og deres tavshed.
Ordene er sammen med kroppen
på besøg hos naturen.

Naturens gæstfrihed
er
en ubehersket åbenhed
og hengivenhed,
der er fri for bagateller.
Den har sin etablerede orden,
som ordene ikke behøver
at hige efter at finde.
Derfor behøver jeg heller ikke
at forære
de vildtvoksende planter
ord, som de skal smykke sig med.

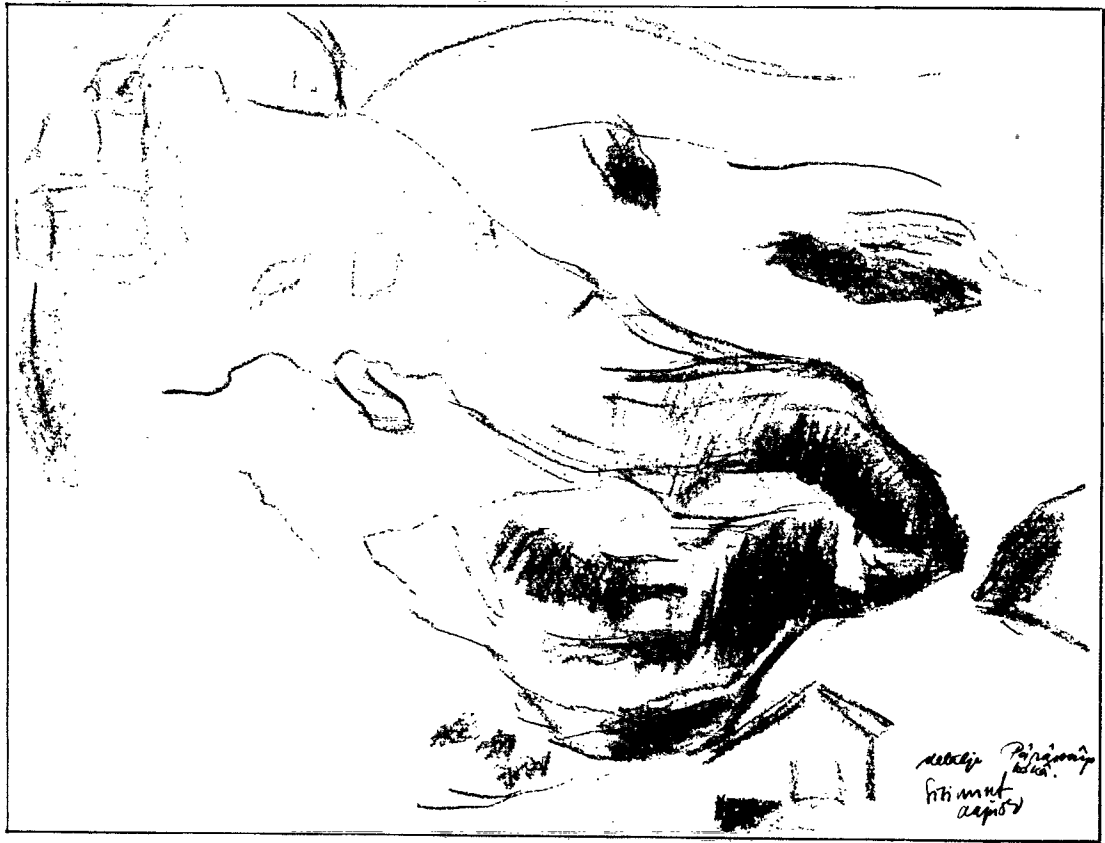

Den dræbte hund.

Du behøver ikke at spørge mig om den.
På den støvede vej har de efterladt den.
Munden var fyldt med størknet blod.
Skraldemændene skulle samle den op.
Jeg skyndte mig forbi den.
Jeg tænkte ikke. Jeg kikkede kun på den.

Da jeg oplevede scenen,
fortalte man mig, at sådan gjorde man!
Du behøver altså ikke at blive ved
med at spørge mig om hvorfor.

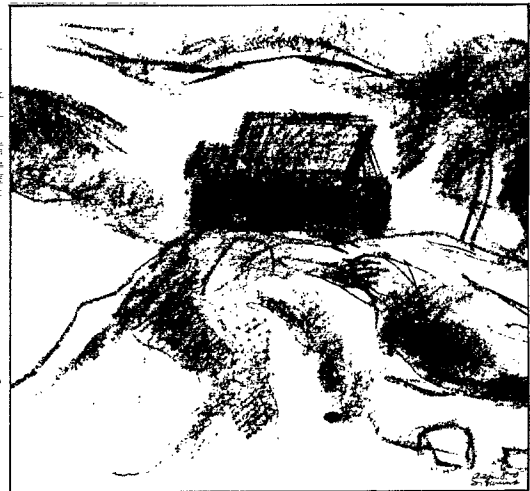
Da følelserne ikke kunne falde til ro,
gik jeg ud igen om natten
og vandrede tilbage til den dræbte hund.
Men skraldemændene havde været der.
Jeg fandt ikke liget. Kun støvet.
– Jeg frøs næsten ihjel.

Bøn

Tilgiv et oprørt sind.
Tilgiv digtets indre kamp.
Tilgiv digtets liv.

I dag overflyver fuglene dig
og dine kyster.
Det var dem, der så dine tårer.
Tilgiv fuglene deres nysgerrighed.
Tilgiv vingernes sus,
der tørrer dine tårer bort.

Om indlandsisen

I en skyfri himmel
ser indlandsisen
forjættende ud oppefra.
Der eksisterer ikke kulde,
jammer, død og glemsel.
Farvenuancerne
i gletscherspalterne
er henrivende smukke,
henrivende blåhvide
og skyggeformationerne
er milde og gæstfrie.
Dine følelser
gennemstrømmes af livsrus
og lysets arktiske arabeske.

